

СПРАВА «ПАНКРАТОВ ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ»

(CASE PANKRATOV AND OTHERS v. UKRAINE)

(Заяви № 45358/20 та 8 інших заяв)

Стислий виклад рішення від 27 жовтня 2022 року До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявники скаржилися за пунктом 1 статті 6 та статтею 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція), що тривалість кримінальних проваджень у їхніх справах була несумісною із вимогою «розумного строку» та на відсутність у них ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цим. Заявниця у заяві № 53153/20 подала також скаргу за статтею 2 Протоколу № 4 до Конвенції стосовно надмірної тривалості застосування до неї підписки про невіїзд, а також інші скарги за різними статтями Конвенції.

З огляду на всі наявні в Європейського суду документи та відповідно до його практики Європейський суд дійшов висновку, що тривалість кримінальних проваджень у цих справах була надмірною і не відповідала вимозі «розумного строку», а у заявників не було ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цими скаргами, і констатував порушення пункту 1 статті 6 та статті 13 Конвенції.

Розглянувши за відповідною усталеною практикою скаргу у заяві № 53153/20 за статтею 2 Протоколу № 4 до Конвенції, Європейський суд дійшов висновку про порушення цього положення Конвенції. Щодо інших скарг у заяві № 53153/20 Європейський суд зазначив, що вони не відповідають критеріям прийнятності та не виявляють жодних ознак порушення прав і свобод, гарантованих Конвенцією або протоколами до неї, та відхилив цю частину заяви відповідно до пункту 4 статті 35 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. Вирішує об'єднати заяви;

2. Оголошує прийнятними скарги на надмірну тривалість кримінальних проваджень, відсутність у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту та інші скарги за усталеною практикою Суду, наведені в таблиці у додатку, а решту скарг у заяві № 53153/20 – неприйнятними;

3. Постановляє, що ці скарги свідчать про порушення пункту 1 статті 6 та статті 13 Конвенції у зв'язку з надмірною тривалістю кримінальних проваджень та відсутністю у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту;

4. Постановляє, що було порушено статтю 2 Протоколу №4 до Конвенції у зв'язку зі скаргою, висунутою у заяві № 53153/20;

5. Постановляє, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявникам суми, зазначені у таблиці в додатку; ці суми мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти».